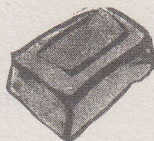

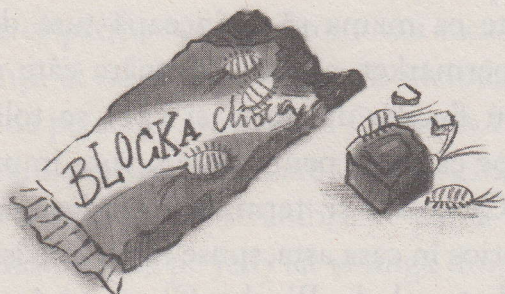

MARELE COMLOT AL CIOCOLATEI

CHRIS CALLAGHAN

ILUSTRĂȚII DE LALALIMOLA

CAPITOLUL 1

„În șase zile va dispărea toată ciocolata din lume... pentru totdeauna!”

Așa suna anunțul celor de la *The Seven Show*.

Jelly aproape că reușise să treacă la următorul nivel din *Zombie Puppy Dash*, dar când auzi știrea azvârli cățelușul roz într-un container uriaș cu mâncare pentru zombie.

– Vai! Care-i treaba cu ciocolata? întrebă ea în timp ce își punea tableta pe masă.

– Se pare că se va epuiza cât de curând, răspunse mama, care imediat după aceasta își aruncă o bucată mare de ciocolată în gură. Of, nimic nu se compară cu o Blocka Choca!

Jelly și părinții săi adorau batoanele Blocka Choca.

Și cine nu o făcea?! O dată pe săptămână, înainte ca mama să-și înceapă tura de noapte la supermarket, aceasta cumpăra câte un baton pentru fiecare dintre ei și apoi se tolăneau cu toții pe canapea pentru a le savura împreună.

– Ciocolata se termină întotdeauna în mod misterios în casa asta, spuse tatăl, care își ronțăise deja batonul de Blocka Choca și începuse să mănânce chipsuri cu brânză și ceapă. Sunt sigur că ieri era o Chunky Choc-Chip Crispie în bufet, dar astăzi n-am mai găsit-o!

– Nu înțeleg de ce te uiți așa la mine, interveni mama, înghiontindu-l în burta care împingea la maximum nasturii cămășii în carouri.

– Da, corect... dă vina pe mine!

– Dau!

– Bine!

– Bine!

– Șșș! spuse Jelly. Încerc să ascult!

Alice, prezentatoarea veselă și bronzată de la *The Seven Show*, anunța:

– Și acum dăm legătura corespondentului nostru în junglă, care ne va oferi mai multe detalii cu privire la îngrozitoarea profecție despre ciocolată.

Ecranul prezenta un luxuriant paradis tropical verde, asemenea celui pe care Jelly îl văzuse

de atâtea ori în documentarele despre speciile pe cale de dispariție sau care promovau vacanțe pe care părinții ei nu și le-ar fi permis niciodată.

Titlul de pe ecran era „Insula Oului de Paște“, iar reporterul era un bărbat care se numea Martin. Acesta avea un zâmbet strâmb, care părea fals și o făcea întotdeauna pe Jelly să-și lingă dinții din față, întrebându-se dacă și ai ei erau la fel de strălucitori. Martin se ocupa de subiectele stupide din emisiune, cum ar fi vechiul tren cu aburi găsit pe o plajă din Țara Galilor sau câinele care s-a îndrăgostit de o bufniță.

În ziua aceea, stătea lângă un bătrân cu păr cărunt și ciufulit pe alocuri.

În spatele lor se afla ceva ce semăna cu un ou de piatră uriaș, înconjurat de liane, și care avea de două ori înălțimea tatălui lui Jelly. Arăta de parcă ar fi fost împroșcat cu ghirlande verzi de petrecere.

– Mulțumesc, Alice! spuse Martin. Sunt aici pe Insula Oului de Paște. Aceasta este o insuliță din mijlocul Oceanului Atlantic, a nu se confunda cu Insula Paștelui din Oceanul Pacific, chicoti el. Alături de mine se află profesorul Fizziwicks, de la Universitatea Shambridge, expert în ciocolată. Acesta este convins că a descoperit profeția unei civilizații antice care a trăit la un moment dat pe insulă și care, dacă vă vine să credeți, a venerat ciocolata!

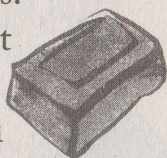
Camera de filmat focaliza pe piatra în formă de ou care era acoperită cu semne și urme ciudate.

– Da, într-adevăr! interveni profesorul, care vorbea de parcă limba nu îi încăpea în gură.

Jelly observă că saliva ca un câine însetat și stropea pe toată lumea.

– Îh! exclamă Jelly strâmbând din nas.

– Anticul trib Chocolati, care a trăit pe insulă acum mai bine de o mie de ani, a creat acest ou. Și alte triburi asemănătoare l-au purtat în procesiuni ca parte a cultului lor. Se crede, chicoti el, că dacă îl vei sparge într-o parte, vei descoperi înăuntru o gentuță cu nasturi de ciocolată!

– Super! exclamă Jelly.

Arătând spre ou, profesorul Fizziwicks explică:

– În orice caz, mai important este că aceste semne de aici și de acolo indică în mod clar faptul că în timpul celui de-al șaizeci și șaselea ciclu de Cacao-Cacao, care se referă la mișcarea stelelor în timpul solstițiului de vară, desigur, va fi o...

Profesorul tăcu o clipă, iar Martin, reporterul, își șterse saliva de pe față cu un șervețel înainte de a se scurge.

– O... ce?

– O catastrofă cacao cataclismică! strigă profesorul. O ciopocalipsă!

– O cico-ce? întrebă Martin cu fața strălucind de la saliva cu care tocmai fusese împrôșcat.

– O ciopocalipsă! rânji profesorul. Această piatră extraordinară prezice dezintegrarea totală și completă a produselor din cacao la un punct precis și predeterminat în timp.

– Poftim?

Profesorul explică:

– Înseamnă că la solstițiul de vară, pe 21 iunie, adică duminica aceasta, ciocolata va înceta să mai existe. Mai simplu spus, o ciopocalipsă este o apocalipsă a ciocolatei. Este sfârșitul ciocolatei!

– Asta e o nebunie! se revoltă Jelly.

Profesorul își continuă discursul arătând mai multe urme de pe oul de piatră.

– Prezice, de asemenea, că în timpul numărătoarei inverse până la catastrofă, o ploaie de ciocolată se va abate asupra Insulei Oului de Paște.

Martin, reporterul, se întoarce cu fața la cameră afișându-și zâmbetul strâmb.

– Un duș de ciocolată, chicoti el. Mi-ar plăcea să văd asta. Oricum, asta este. Vine ciopocalipsa!

Și acestea fiind spuse, ne întoarcem în studio ca să aflăm de ce câinii visează și pisicile nu.

– Ei bine, asta oricum nu o să ne afecteze pe noi, în Chompton, spuse tata, schimbând canalele TV. Aici sunt mai multe magazine de ciocolată decât oameni.

Era adevărat că orașul lor, Chompton-on-de-Lyte, se bucura de faima de a fi cel mai mare centru al ciocolatei. Aveau mai multe magazine de ciocolată, fabrici și depozite decât orice țară. Și chiar dacă tata și o mulțime dintre prietenii săi își pierduseră locurile de muncă de la Big Choc Lot din cauza reducerii de personal (cu toate că nimeni nu știa ce însemna asta de fapt), era în continuare cel mai mare depozit de ciocolată de pe pământ. Vase enorme (dar nu tocmai drăguțe) intrau și ieșeau din portul de pe râu, încărcând și descărcând cargouri de ciocolată.

Legenda locală a orașului Chompton spunea că în 1522, îndrăznețul explorator Sir Walter Waffle s-a întors dintr-o expediție eroică de-a dreptul cu prima încărcătură britanică de ciocolată. Dar, în loc să navigheze în josul Tamisei, către Londra, pentru a dezvălui noile sale bunătăți regelui Henry al VIII-lea (care avea o atracție extremă pentru dulciuri), s-a rătăcit

și a ajuns pe râul Lyte. De atunci, Chompton a devenit centrul ciocolatei.

Jelly se așează mai bine pe canapea, întinzându-și picioarele peste părinții săi.

– Dar cum ar putea ciocolata să se termine, așa, pur și simplu? întrebă ea. Vreau să spun că ciocolata se face din... plante. Nu-i așa?

Își deschise încă o dată tableta și scrise: „Ce este ciocolata?”

– Ciocolata se obține din boabe de cacao culese din păștile arborelui de cacao, citi ea.

Știa că părinților ei le plăcea să o asculte citind, iar ea le citea adesea în pat pentru a-i ajuta să adoarmă.

– Civilizațiile maya și aztecă consumau o formă de ciocolată cunoscută drept *Theobroma Cacao*, care înseamnă *hrana zeilor*, cu secole înainte ca aceasta să fie expediată către Europa și produsă în batoane solide.

– Deci chiar dacă arborele de cacao ar muri, adăugă mama, tot ar mai fi tone de ciocolată rămase în lume.

– Da, și haideți să ne amintim că ne uităm la *The Seven Show*, nu la *Teleenciclopedia*, încercă să le liniștească tata. Săptămâna trecută au spus că dacă mănânci mult bacon vei căpăta un aspect bronzat. Ei bine, atunci când eu și mama ta

Respect pentru oameni și cărți

ne-am căsătorit mâncam în fiecare zi un sendviș cu bacon și crezi că arătam ca și când aș fi locuit în Bahamas? Nu, nicidecum!

– Deja există o aplicație pentru asta! spuse Jelly, uitându-se în continuare la tabletă.

– Pentru ce? întrebă curios tata. Pentru sendvișurile cu bacon?

– Nu! Ciopocalipsa. „Numărătoarea inversă până la epuizarea ciocolatei“, scrie aici. E o aplicație gratuită. Pot să o descarc? Te rog?

Tata dădu din cap.

– În regulă, dă-mi tableta! Voi completa eu parola pentru tine.

– Știi deja parola, protestă Jelly, simțindu-se insultată. Doar nu sunt un bebeluș!

Dar de îndată ce aplicația a fost descărcată, Jelly refuză să se mai uite la ea. Împinse tableta în jos, la marginea canapelei și încercă să uite de ciopocalipsă.

Întotdeauna i se spusese (de obicei, mama era responsabilă cu treaba asta) să înceteze să-și mai facă griji. Dar nu era chiar atât de simplu. Nu poți să te oprești din a-ți face griji într-o anumită privință doar pentru că îți spune cineva să n-o mai faci. Chiar dacă vrei să te oprești, asta nu înseamnă că și poți. Pentru că i se spusese